

סמל-ראשון יהודה אריה פרקש

11 בנובמבר 1948 - 16/15 באוקטובר 1973

אריה נולד בקלוד', טרנסילבניה, להוריו משה-ורחל, שניהם ניצולי אושוויץ. הוא סיים שם ארבע כיתות בית ספר יסודי, ועלה עם הוריו ארצה בסוף שנת 1959. המשפחה השתקעה בצפת, והוא אריה המשיך כאן בלימודיו. בשנת 1963 סיים כהה ח', ובשנים 1963-1967 למד בבית הספר התיכון בצפת, במגמה החברתית. הוא התבלט בלימודיו, והצטיין בקליעה ובריצה: בתחרויות גדנ"ע בקליעה, השיג מקום שני ארצי, ובריצת 800 מטר תפס מקום שני איזורי. הוא התגייס באוגוסט 1967, השתתף במלחמת ההתשה כמפקד טנק, ופעם, בעומדו בתצפית, נפצע בידו מצליפה. (הוא לא ירד לדווח על פציעתו, ועל כך קיבל שבעה ימי מחבוש על-תנאי, ועשרה ימי חופשה: העונש-על-תנאי -- על אי-הדיווח, החופשה -- על גילוי אומץ). תוך כדי שירותו הצבאי הכין עצמו לבחינות במקצועות הריאליים, כי הוא החליט ללמוד אלקטרוניקה אחרי שיחרורו. באחד ממכתביו מסיני, בעיצומה של מלחמת ההתשה, הוא כתב: "מדי פעם אני תופס שעה קלה ללימודים, ואני כבר עומד לגמור את הטריגונומטריה ומתחיל בפיזיקה. בטריגונומטריה למדתי המון דברים חדשים שלא חלמתי עליהם לפני כן, והכל לבד, ולשמחתי זה הולך ואני מבין הכל". אחרי שיחרורו קיבל אריה מילגת לימודים מטעם חברת "מקורות", והתחיל ללמוד אלקטרוניקה

בטכניון של חולון (אשר צורף אחר כך לאוניברסיטת תל-אביב).
תוך כדי לימודיו שימש גם כמרכז קבוצת הכדורסל של חברת
"מקורות" בחבל הגליל, ועבד מפעם לפעם ב"אלקטרה" בהרכבת
לוחות פיקוד.

אריה הקפיד מאד על סדר, נקיון ודיוק. כך, למשל, רשם
בפנקס מיוחד את כל ההוצאות שהיו קשורות באחזקת מכוניתו,
וערך חישובי הספק-דלק. "יסודי מאד במעשיו, כמו ביחסיו עם
הזולת", כותבת חברתו יהודית. "תמיד חיפש משמעות עמוקה יותר
מזו הנגלית על פני השטח. בעל נשימה ארוכה מאד לגבי מה
שקשור בקשירת קשרים עם הזולת. סכלנות רבה".

"אדם חברותי מאד. אהב חיי חברה ערים. סרטים, מוסיקה,
ויכוחים, מסיבות. במיוחד אהב לרקוד (והיטיב לעשות זאת)".

"ובניגוד לכך אהב רגעי שקט. לבדו עם עצמו. אהב לקרוא
ספרים, והעדיף אותם בשפה האנגלית דווקא".

"בעל חוש מפותח במיוחד ליופי. חובב צילום מושבע. צילם
בעיקר צורות ופרחים בטבע".

"היתה בו נאיביות מיוחדת במינה. מין תום הנובע מתוך
אמונה עזה בבני אדם. מעולם לא פגשתי אדם שהעניק קרדיט גדול
כל כך לדבריהם של האנשים ומעשיהם. המשפט השגור בפיו: "וכי
למה לפקפק בדבריו, כל עוד לא הוכח ההיפך?" ובניגוד לכך,
יעילותו בחיי המעש היומיומיים. תמיד מצא את העבודה המשתלמת.
תמיד מצא את הדירה המתאימה ביותר, ואת זוג הכרטיסים האחרון.
נהגתי לכנותו בלבי, 'אחדות הניגודים'".